

KAPITOLA JEDNA

O DESET LET POZDĚJI

ADRIAN SE KRČIL NA STŘEŠE A NESPOUŠTĚL OČI ZE ZÁSOBOVA-

cího vchodu gatlonské městské nemocnice. Bylo ještě brzy – slunce zatím nevyšlo, i když už drobné známky světla měnily uhlově šedé nebe v lehce nafialovělé. Snažil se dohlédnout deset pater dolů a za několik dodávek a zásobovací nákladňák, ale v šeru skoro nic nerozeznával.

„Pozoruju únikové vozidlo,“ řekla Nova, která tichou ulici sledovala dalekohledem.

„Kde?“ zeptal se a naklonil se k ní. „Jak to poznáš?“

„Ta dodávka na rohu,“ přejela pohledem z vozidla k nemocničním dveřím a zpátky. „Je úplně nepopsatelná a má začerněná okna.“

Adrian si ji prohlédl. Z výfuku jí stoupala oblaka bílé páry.

„Je někdo uvnitř?“

„Za volantem někdo sedí. Může jich být víc, ale dozadu nevidím.“

Adrian zvedl zápěstí ke rtům a promluvil do komunikátoru.

„Sketch Smokescreenovi a Red Assassin. Podezřelé únikové vozidlo parkuje na rohu Sedmdesáté deváté a Fletcher

Way. Přemístěte se na jižní a východní únikové cesty. Pořád čekáme na interní průzkum od Monarch.“

„Rozumím,“ zapraskal Oscarův hlas. „Přesouváme se.“

Adrian poklepal prsty na střešní římsu a přál si, aby byl zadní vchod do nemocnice lépe osvětlený. Bylo tam šest podobných lamp, ale tři z nich nesvítily. Neměl by se o to někdo postarat?

„Můžu se podívat?“ zeptal se.

Nova ucukla dalekohledem. „Sežeň si vlastní.“

Adrian by se rád nechal její reakcí vytočit, ale nemohl si pomoci a stejně se pousmál. Řekl si, že je to fér, protože Nova ráno dvacet minut Oscarovi vysvětlovala, jaké úpravy na obyčejném dalekohledu provedla. Vybavila ho funkcemi automatického zaostřování a stabilizace, zaměřování pohybu, nočního vidění, nahrávání videa a přidala digitalizované čočky, které dokázaly zobrazovat GPS souřadnice i předpovědi počasí. A protože jí to evidentně nestačilo, nainstalovala i software, který propojoval rozpoznávání tváří s renegátskou databází Výjimečných.

Očividně na tom dalekohledu pracovala měsíce.

„Tak jo, seženu si vlastní,“ řekl Adrian, vytáhl z rukávu renegátské uniformy fix a na bok kovové skříňky namaloval dalekohled.

„Možná k tomu přidám rentgenové vidění.“

Nova zařala zuby. „Byl jsi vždycky tak nafoukaný?“

Adrian zazářil. „Dělám si srandu. Potřeboval bych minimálně základní znalost, jak rentgen funguje. Ale určitě k tomu přidám tu funkci na rozpoznávání pohybu, o které jsi mluvila. A ergonomická držadla. A asi i baterku...“ Dokončil kresbu a zavřel značkovač. Přitiskl na kovový povrch prsty, vytáhl kresbu ze skříňky a proměnil ji ve funkční, trojdimenzionální realitu.

Klekl si zpátky vedle Novy, přizpůsobil si šířku nového dalekohledu a vyhlédl do ulice. Dodávka se nepohnula.

„Támhle je Danna,“ ukázala Nova.

Adrian přelétl pohledem k nákladovému prostoru, ale vrata zůstávala zavřená.

„Kde...“

„Třetí patro.“

Adrian namířil dalekohled tím směrem a uviděl hejno monarchů, kteří vylétali z otevřeného okna. Ve tmě připomínali spíš kolonii netopýřů. Slétli se nad nemocniční garáží a proměnili se v Danninu postavu.

Komunikační páska zabzučela.

„Vycházejí ven,“ uslyšeli Dannin hlas. „Celkem jich je šest.“

„S řidičem sedm,“ opravila ji Nova, jak se dodávka pohybovala kupředu. O pár sekund později se dveře rozlétly a z nemocnice se vyhrnulo šest postav s pořádně nacpanými pytlí.

„Civilní občané?“ zeptal se Adrian.

„Jsou čistí,“ odpověděla Danna.

„Rozumím. Dobře, týme, můžeme se do toho pustit. Danno, zůstaň...“

„Sketchi,“ vyhrkla Nova, až sebou Adrian škubl. „Tahle je Výjimečná.“

Adrian na ni zamrkal. „Co?“

„Ta žena. Ta s kroužkem v nose. Ukázala se mi v databázi. Alias... Hawthorn?“

Adrian se zamyslel, ale to jméno mu nic neříkalo.

„Nikdy jsem o ní neslyšel.“ Znovu se podíval dalekohledem na osoby, které házely náklad do dodávky. Žena s kroužkem v nose se chystala nastoupit jako poslední.

„Jaké má schopnosti?“

„Podle všeho má... končetiny pokryté trny?“ Nova po něm střelila nejistým pohledem. Adrian pokrčil rameny a znovu promluvil do pásky na zápěstí.

„Pozor, týme. Mají s sebou Výjimečnou. Držte se plánu, ale postupujte opatrně. Insomnia a já...“

Adriana překvapila rána a když se otočil, viděl, že Nova je už pryč. Vyskočil a vyhlédl přes okraj budovy. Tu ránu způsobilá Nova, která přistála na prvním odpočívadle požárního žebříku.

„...zaujmete severní pozici,“ zamumlal.

Pneumatiky zaskřípěly. Dodávka vyrazila směrem od nemocnice. Adrian zvedl zápěstí a tělem mu proudil adrenalin, jak čekal, kterým směrem...

Dodávka zabočila vlevo.

„Smokescreene, jsi na řadě!“ křikl.

Odhodil dalekohled a vyrazil za Novou. Danna se nad ním přeměnila v hejno a rozlétla se za dodávkou.

Než Adrian seskákal z požárního žebříku a narazil botami na chodník, byla už Nova v půlce ulice. Rozběhl se za ní a dlouhé nohy mu sice dávaly jistou výhodu, ale Nova měla pořádný náskok. Ukázala doprava.

„Běž tudy!“ vykřikla a rozběhla se opačným směrem.

O blok dál se opět ozvalo skřípění gum, tentokrát doprovázené zakvilením brzd. Nad střechou kancelářské budovy stoupal mrak husté bílé mlhy.

Z komunikátoru se ozval Oscarův hlas. „Otáčejí to. Míří severně na Bridgewater.“

Adrian zahnul za roh a uviděl před sebou rudá zadní světla. Sáhl do rukávu pro kousek bílé křídý, kterou měl v kapsičce hned vedle značkovače. Přikrčil se a nakreslil na asfalt celkem hrozivý pás hřebíků. Sotva obrázek dokončil, do nosu ho udeřil zápach pálící se gummy. Pokud ho řidič ve zpětném zrcátku viděl, ani zdaleka to nevypadalo, že by se chystal zpomalit.

Adrian na kresbu zatlačil. Ze země se vynořily čtyřpalcové hroty, takže stačil uskočit jen pár sekund před tím, než kolem něj prolétla rozmazaná dodávka.

Pneumatiky za doprovodu ohlušujících ran popraskaly. Zpoza tmavých oken slyšel nadávky a hádky posádky, jak prázdná kola nutila auto zastavit.